

Etika in vrednote
DARILO IZ GOZDA

Vrtec Antona Medveda Kamnik

Antonček

Glasilo Vrtca Antona
Medveda Kamnik

Drugačnost...

Ali lahko rečemo, da smo vsi drugačni? Saj smo res drugačni po obliki oči, po barvi kože, po veroizpovedi, po načinu razmišljanja. Vendar vedno, ko govorimo o drugačnosti, začnemo razmišljati o otrocih s posebnimi potrebami.

Za vsakega starša je njegov otrok prav poseben, edinstven, ni tak kot vsi ostali. Ampak obstajajo starši in tudi mi – pedagoški delavci, ki bi dali vse na tem svetu, da bi njihov otrok postal statistično čisto navaden otrok.

Kdo so »posebni« otroci? Zakaj so posebni? Svet, v katerem živijo »posebni« otroci, se razlikuje od sveta navadnih otrok in še posebej od sveta, v katerem živimo odrasli. Včasih je netoleranca odraslih ljudi večja od otroške.

Zelo pomemben je povezovalni faktor, to je faktor spoštovanja in sprejetja. Najprej moramo sprejeti dejstvo, da ima otrok vso pravico biti drugačen, nato se naučimo spoštovati meje drugačnosti. Bilo bi zelo narobe, če bi ga želeli preoblikovati v skladu s svojimi pričakovanji.

Najbrž se vsi spominjamo Malega princa, majhnega dečka iz knjige Antoineta de Saint-Exuperyja. S svojo zgodbo in mislimi se je prikupil milijonom po vsem svetu. Za zaključek iz knjige preberimo le nekaj misli, ki nepozabno govorijo o drugačnosti in njenem sprejemanju:

»Kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno«.

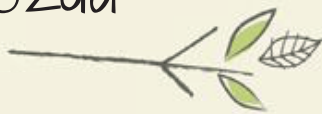
»Od vsakogar smeš zahtevati le to, kar zmore«.

»Ljudje negujejo pet tisoč vrtnic v enem samem vrtu ... in ne najdejo v njem, kar iščejo... In vendar bi tisto, kar iščejo, lahko našli v eni sami vrtnici, v enem samem požirku vode«...

mag. Liana Cerar
ravnateljica vrtca

Darilo iz gozda

»Pihni, Vid! Pihni!« je navdušeno vzklikala moja mala sestra Sofija in skakala naokrog, da bi ujela kar največ milnih mehurčkov. Naloga pa ni bila najlažja, saj ji je ves čas nagajal rahel veter, ki je vztrajno pihljaj in spretno odnašal mehurčke v nasprotno smer.

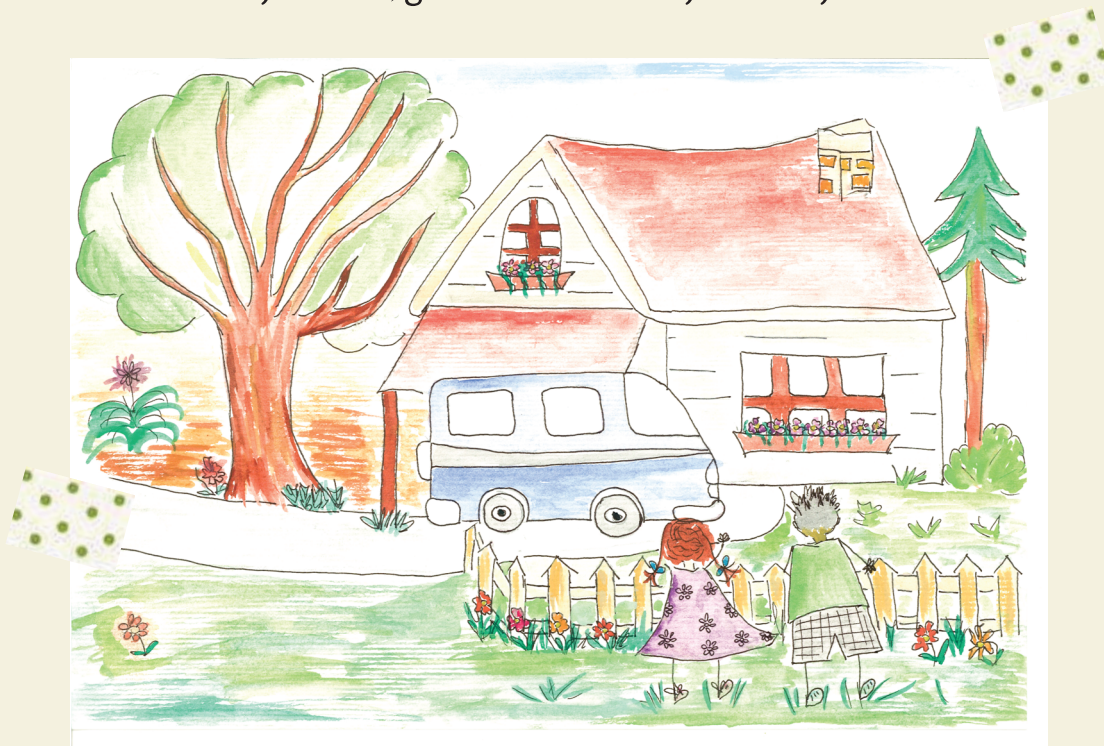

Sofija je stara pet let in je prava mala radovednica. Nikoli ni pri miru, saj vedno in povsod najde nekaj, kar jo zanima in bi rada raziskala. Prejšnji teden je na travniku našla majhno pikapolonico. Uboga živalica je morala pretrpeti podrobno štetje nog, se pripraviti na kar trikratno izpolnjevanje želja ter spoznati še šest živali, ki so slučajno prekrizale pot radovedni deklici. Tako je pikapolonica s Sofijino pomočjo spoznala gosenico, kobilico, črčka, mravljo in čebelo ter se seznanila z vrabcem, ki je sedel na veji bližnjega drevesa.

Moje ime pa je Vid. Čez en mesec bom star že sedem let in tudi jaz sem raziskovalec. Nekega dne bi rad postal detektiv, tisti čisto pravi, ki odkriva skrivnosti in poskrbi, da se izgubljena bunda spet vrne k svojemu lastniku. Pravimate, govorim o Sofijini bundi. Ne boste verjeli, vendar ima moja sestra pravi dar za izgubljanje stvari. Včeraj je na primer izgubila svojo najljubšo igračo, malega zajčka. Ker sem opazil, da je zelo žalostna, sem se pogumno odločil, da ji ga bom poiskal. Stekel sem po svoj kovček za raziskovanje in se odpravil v kuhinjo. Tam sem s svojo lupo pregledal vsak predal, dvignil vsako blazino, očka prosil, če me lahko dvigne, da pogledam še na vrh omare, a zajčka nisem našel. Cel dan sem se trudil in ga na koncu našel zunaj, na travniku. Še dobro, da sem imel pri sebi lopatko za izkopavanje, saj je zajec očitno šel na obisk h krtu. Sofija je bila mojega odkritja tako vesela, da je kar skočila k meni in mi na lice prilepila moker poljubček.

Vesel sem, kadar se skupaj igra. Vedno je zanimivo in čisto vsak dan odkrijeva kaj novega. »Vid, poglej!« je nenadoma zaklicala Sofija, ko je za hip odmaknila pogled z velikega milnega mehurčka, ki sem ga ravnokar uspel napihati. »Kaj si opazila?« sem jo vprašal, poln pričakovanj. »Kombi prihaja,« je glasno odgovorila, nato pa tišje rekla: »Nikoli ga še nisem videla.« V isti sapi me je vprašala: »Kam misliš, da gre?« Skomignil sem z rameni in se pripravil, da bi napihal naslednjo skupino mehurčkov. Sofija je v tistem trenutku že stekla proti cesti in obstala tik ob robu domačega dvorišča. »Sofija, počakaj me!« sem zaklical za njo, uspel še odložiti plastenko z mehurčki in steči za njo. Z zanimanjem sva opazovala velik moder kombi, ko se je ustavil pri sosednji hiši. Spogledala sva se in odhitela do ograje, ki je ločevala naše dvorišče od sosednjega. »To so naši novi sosedje. Komaj čakam, da jih spoznam.« »Vid, Sofija!« sva nenadoma zaslišala mamin klic. »Pridita, večerja bo.« Res sem želel spoznati nove sosede, vendar sem vseeno rekel Sofiji: »Pridi, greva. Pozdravila jih bova jutri.«

Sofijo so navsezgodaj zjutraj zbudili sončni žarki, ki so jo toplo žgečkali skozi okno. V trenutku se je spomnila dogodkov prejšnjega dne in že jo je odneslo iz postelje. Medtem ko je svojo nogo tlačila v rokav in se spraševala, kje je jopica, se je zbudil tudi Vid. Oba sta bila zelo radovedna otroka, vendar pa se med seboj nikakor nista mogla dogovoriti, kaj naj najprej naredita.

Sofija bi rada takoj stekla k sosedom, se jim predstavila in preverila, če imajo kaj otrok, s katerimi bi se lahko igrala. Če si tudi ti radoveden/a, se ji lahko pridružiš in zgodbo nadaljuješ na 8 strani.

Vid pa je vseeno bolj preudaren deček in bi pred obiskom rad svoje nove sosede preveril. Morda pa imajo kakšno skrivnost? Če se strinjaš z njim, zgodbo nadaljaj na 9 strani.

Sofija je radovedna

Sofiji je na koncu le uspelo, da je nogi spravila skozi odprtino krilca, roki v rokava, si na hitro obula čevlje in odbrzela po stopnicah. Neučakano je cepetala pred vhodnimi vrati in me ob tem priganjala: »Vid, pohiti! Kaj ne vidiš, da te čakam?« V trenutku ko sem se pojavil ob njej, me je prijela za roko in skupaj sva se odpravila novi dogodivščini naproti.

Pred hišo novih sosedov sva se ustavila. Prej vznemirjena Sofija se je sedaj malo umirila in me previdno pogledala. »Boš ti potrkal?« Nasmehnil sem se ji in pritisnil na zvonec. Nič se ni zgodilo. Pozvonil sem še enkrat. Iz notranjosti hiše se je zaslišal zvok. Nagajiv. Nasmehan. Vrata je odprla prijazna gospa, ki so se ji usta ob pogledu na naju razlezla v širok nasmeh. »Jaz sem Sofija!« je kar takoj priletelo iz ust moje sestrice. Gospa se je v trenutku znašla in rekla: »Pozdravljena, Sofija. Vesela sem, da sem te spoznala. Koga si še pripeljala s seboj?« Nagajivo je pogledala še mene in mi v spodbudo pomežiknila. Sofija je kljub zadregi samozavestno odgovorila: »To je Vid, moj starejši brat. Prišla sva pogledat, če imate kaj otrok.« V tistem trenutku bi se najraje skrila za grmovje, tako mi je bilo nerodno. Gospa pa se je le zasmejala in rekla: »Potem sta prišla na pravo mesto.« V tistem trenutku je izza vrat pokukala glavica.

Nadaljuj na strani 11.

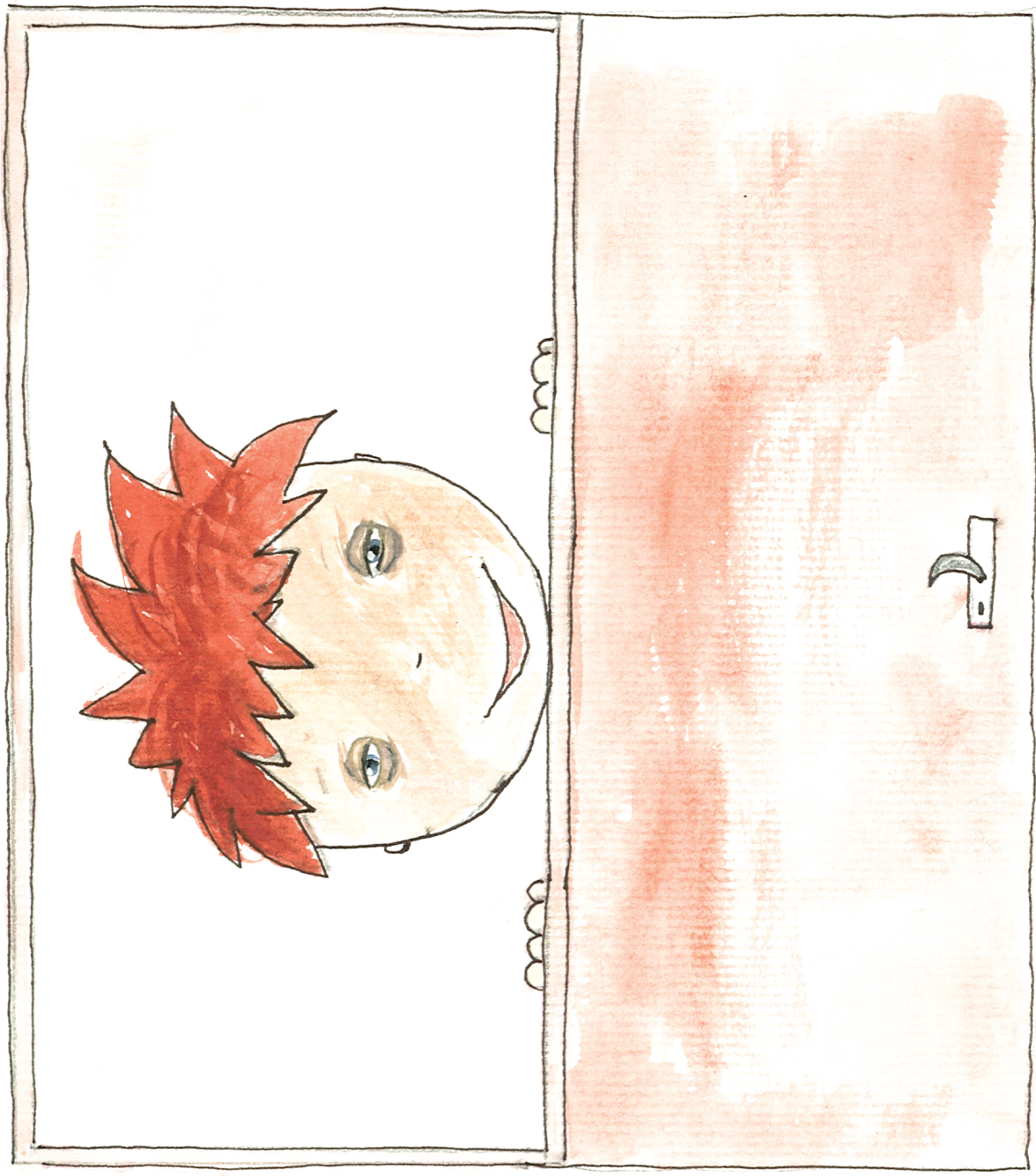

Vid se je pognal skozi vhodna vrata in za seboj nežno potegnil tudi Sofijo. Splazila sta se do ograje, pokukala čeznjo in ker nista zagledala nikogar, sta jo previdno preplezala.

»Pridi, poglejva skozi okno,« sem zašepetal Sofiji, ki se je vrtela okrog mojih nog. Po prstih sva hodila proti najbližjemu oknu, ko sem iz hiše nenadoma zaslišal navihan otroški smeh. Kar toplo mi je postalo pri srčku. Videl sem, da je Sofija že nadaljevala pot proti oknu in njen nosek se je nahajal že skoraj nad okensko polico. Pohitel sem, da bi jo dohitel. Prišel sem ravno pravi čas, saj je čisto malo manjkalo, da bi naju zalotila gospa, ki je ravno v tistem trenutku zalila prvo rožo na okenski polici. Ko se je umaknila, sva s Sofijo previdno pokukala v dnevno sobo. Bila je prostorna, svetla in napolnjena z igračami, ki so nepospravljene ležale na tleh. »Sofija, poglej!« sem pomignil proti fotografijam, ki sem jih ravnokar opazil na eni izmed sten. »Tukaj živi deček!« Sofijine ustnice so se razlezele v velik nasmeh. »Greva ga spoznat!« mi je veselo odgovorila in že stekla od okna proti vhodnim vratom, da sem jo komaj ujel: »Počakaj me, Sofija, tudi jaz bi ga rad spoznal!« sem še uspel zaklicati za njo in že sva stala pred velikimi lesenimi vrati. Sofijina roka je že pritisnila na zvonec ...

... v tistem trenutku je izza vrat pokukala glavica.

Nadaljuj na strani 11.

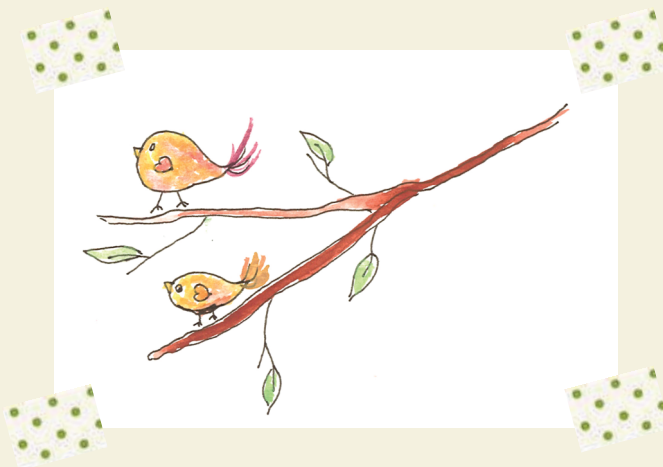
Drugačnost je dar

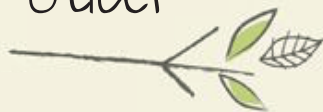
Takoj ko sem ga zagledal, sem vedel, da je drugačen. Drugačen od mene, od tebe. Nekaj posebnega je. Vedno se naju razveseli. Vsaka drobna pozornost mu privabi širok nasmeh na obraz, oči pa se mu zasvetijo od veselja, ker si tisti trenutek posvetil ravno njemu. To je Jaka, najin novi prijatelj. Prijazna gospa, Jakova mamica, nama je povedala, da je Jaka deček z downovim sindromom.

»To pomeni, da so celice v njegovem telesu drugačne,« mi je kasneje razložil očka. »Celice? Kaj pa so to celice?« sem ga zmedeno vprašal. »Celice so delčki, iz katerih je sestavljeno naše telo. Veš, tako majhne so, da jih s prostim očesom ne moremo videti. Ogleđamo si jih lahko le z mikroskopom. Se spomnita biologinje, ki sta jo spoznala lansko leto? Tudi ona je imela mikroskop. To je naprava, s katero lahko vidimo tudi čisto majhne stvari.« Sofija je najin pogovor zamišljeno spremljala, a rekla ni ničesar. »Očka, vŕeč so mi njegove celice,« sem mu zatrdil in se odločil, da bom Jaka povabil v svoj skriti kotiček. To je prostor, kjer se najraje igram,

gozd.«

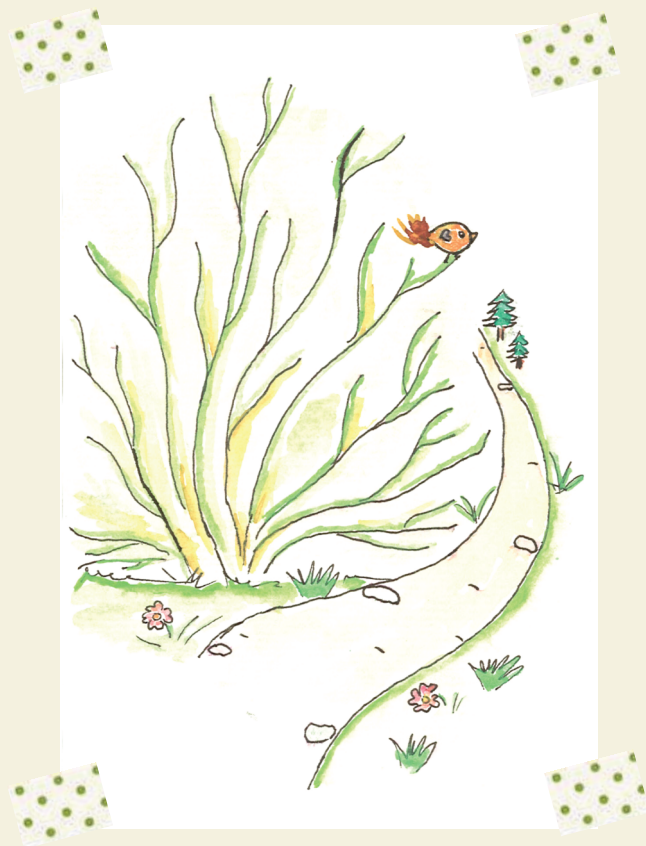

Skriti kotiček

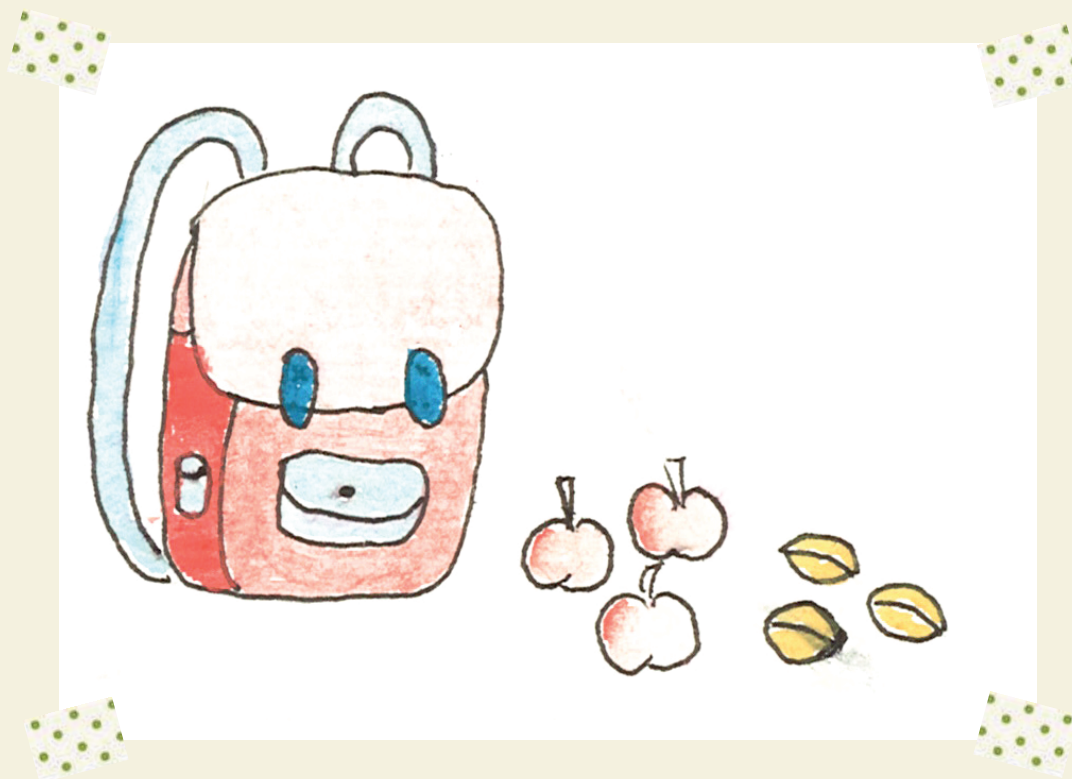

»Sofija, Jaka, pridita! Nekaj vama bom pokazal.« Odločil sem se, da ju bom odpeljal v svoj skriti kotiček, v gozd. Tam se zelo rad igram. Drevesa me vedno potolažijo, ko sem žalosten, in listki na drevesih se z mano veselijo, ko sem dobre volje. Ste že videli, kako listki plešejo, medtem ko se veter igra med vejami dreves? Takrat je v gozdu tako lepo, da tja iz radovednosti pokukajo tudi sončni žarki in me vedno znova toplo objamejo. Ta občutek mi je všeč in zato se z veseljem vračam.

Za našo hišo se nahaja velik grm. Ko sem že pred časom iskal veliko rdečo žogo, sem nenadoma za grmovjem odkril pot. Nikoli je še nisem opazil. Ker sem zelo radoveden, sem se odločil, da jo grem raziskat. Noge so me kar same nesle po njej in komaj sem čakal, da vidim, kam vodi. Nisem prišel daleč, ko sem ugotovil, da stojim v gozdu, obdan z mogočnimi drevesi, s katerih me radovedno opazujejo ptički. Danes sem se odločil tja odpeljati tudi Sofijo in najinega novega prijatelja, Jaka.

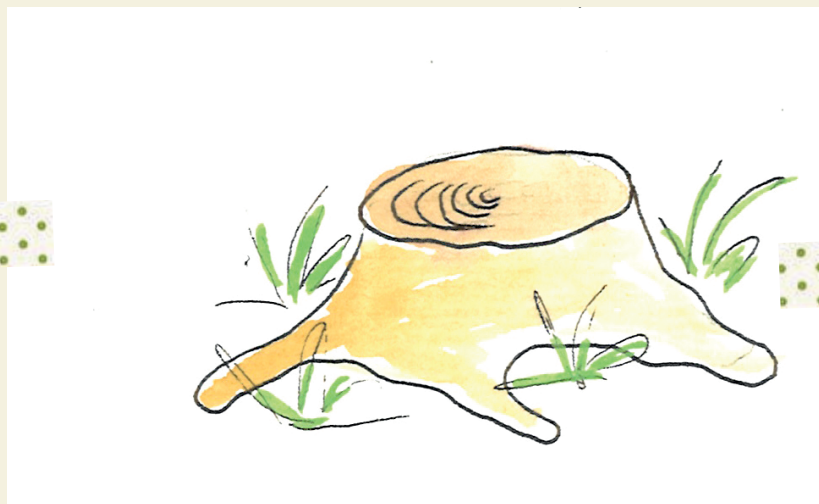
Da Jakove mamice ne bi skrbelo, sem ji pred odhodom povedal, da odhajamo na izlet v gozd. »Odlična ideja!« je rekla. »Počakajte, pripravila vam bom nekaj za s seboj.« In že je stekla proti omari in iz nje privlekla nahrbtnik. Vanj je zložila tri velike žemlje in dodala še jabolka, za vsakega po eno. Sofija je nemudoma skočila v zrak in se z navdušenjem ponudila, da bo nahrbtnik skrbno čuvala. Jakova mami se je nasmehnila in ji pomagala, da si ga je namestila na rame. »Lepo se imejte!« je še uspela zaklicati za nami in že smo odhiteli skozi vrata ter se napotili proti grmovju za hišo.

Jaka naju je celo pot razveseljeval s svojim čebljanjem. Sprva njegovega govorenja nisva razumela, saj je Jakov govor kljub temu, da je fant star šest let, pogosto nerazumljiv. Njegova mamica nama je povedala, da imajo otroci z downovim sindromom pogosto težave z govorom, vendar razumejo veliko več, kot pa nam lahko povejo. »Sofija, poglej, kaj je našel Jaka,« sem navdušeno zaklicala. »Polžja hišica!« je hitro ugotovila Sofija in v isti sapi vprašala: »Je polžek še v njej?« Jaka je še enkrat pozorno pregledal svojo najdbo in odkimal. Njegov nasmeh se je raztezal od ušesa do ušesa in njegova dobra volja se je prenašala tudi na naju. Polžjo hišico smo vzeli s seboj in nadaljevali pot proti mojemu najljubšemu delu gozda. Ker do tja ni bilo daleč, smo kmalu prispeli, kljub temu da smo se med potjo večkrat ustavili. Sofija in Jaka sta namreč opazila vsako gobo, ki se je skrila ob vznožje drevesa, vsakega hrošča, ki se je oprijel lista na gozdnih tleh, in vsako drevo, ki je imelo na svojem deblu nenavadno grbino. Nenadoma smo obstali ... in zagledali najlepši pogled na svetu – delček gozda, polnega takšnih in drugačnih zakladov.

Vid in Sofija sta na gozdnih tleh takoj našla krivo vejico, ki je bila čisto drugačna od ostalih vejic, Sofija pa je povrh vsega v istem trenutku padla na tla in pri tem odkrila štor, ki bi si ga bilo vredno bolje ogledati. Medtem se je Jaka spomnil na dobrote, ki jim jih je pripravila njegova mama. Toda ... kaj zdaj? Sofija in Vid bi rada raziskovala, Jaka pa si je zaželel dobrot iz nahrbtnika. Pripraviti morajo skupni načrt.

Če misliš, da naj otroci najprej raziščejo gozdni prostor, nadaljuj na strani 16.

Če meniš, da je čas za malico, nadaljuj na strani 18.

Raziskovanje

Ker smo pravkar prispeli do cilja, smo se odločili, da bomo z dobrotami iz nahrbtnika še malo počakali in najprej raziskali gozdni prostor. Naše oči so se kar iskrile od radovednosti in pogled nam je že skakal od enega delčka gozda do drugega. Komaj sem se uspel obrniti proti Sofiji, ko je ta že izginila. Še dobro, da sem opazil Jaka, ker se je tudi on že odpravljal za njo. Sofija je čepela med listjem in s palico kopala luknjo. »Kaj pa delaš?« sem jo vprašal. »Kaj ne vidiš?« mi je nagajivo odvrnila kar med delom, »iščem.« »Kaj iščeš?« me je zanimalo. Radovedno sem pogledoval v luknjico, ki jo je uspela narediti. »Iščem tisto.« »Tisto?« sem jo zmedeno pogledal. »Ja, tisto,« je zaključila svoj odgovor. Kot pravi raziskovalec sem se takoj znašel in ji rekel: »Ti lahko pomagam?« Podala mi je svojo palčko, sama pa uporabila drugo, ki je malo prej še ležala med listjem. Ni bilo dolgo, ko se je ustavila in zamišljeno rekla: »Morda pa je kje drugje.« Prijela je Jaka za roko in se skupaj z njim odpravila proti štoru, ki ga je opazila že malo prej. Jaka je začel nekaj glasno pripovedovati, Sofija mu je z veseljem odgovarjala ... četudi se mi je zdelo, da pripovedujeta vsak nekaj čisto svojega. Še naprej smo z zanimanjem pregledovali gozd in iskali 'tisto'.

Ko je preteklo že nekaj časa, sem zaslišal Sofijo, ki je skupaj z Jakom poskakovala ob vznožju mogočnega drevesa: »Vid, pridi sem!« Za trenutek se je ustavila in rekla: »Morda pa je gozd prevelik in mi premajhni, da bi nam uspelo najti 'tisto'.« Še vedno nisem vedel, kaj bi Sofija rada našla, vendar sem se odločil, da ji bom vseeno prisluhnil, ko je nadaljevala. »Misliš, da bi nam lahko pomagali prijatelji iz vrtca in šole?« me je zadržano vprašala in z zanimanjem pričakovala moj odgovor. Malo sem razmišljal, nato pa odgovoril: »Seveda lahko.« Od veselja je takoj spet začela poskakovati in plesati okrog drevesnih debel.

Sofija in Jaka sta nenadoma zaslišala čuden zvok. Od kod prihaja? Ozirala sta se naokrog, Vid pa ni izgledal nič zaskrbljeno, nasprotno, široko se je zasmel in rekel: »Lačen sem, pojdemo na malico!« Seveda, zvok je prišel iz njegovega lačnega želodčka.

Otroci so si sedaj res zaslužili malico. Nadaljuj na strani 18.

Malica

»Sofija, kje si pustila nahrbtnik?« sem jo vprašal. »Jaka, si kje videl nahrbtnik, ki nam ga je dala tvoja mama?« sem vprašal še Jaka, ko me je Sofija samo zmedeno pogledala. Jaka je kot raketa stekel proč in izza štora privlekel nahrbtnik. »Tukaj je!« je veselo zaklical, tekkel še tri kroge okrog naju in se ustavil, tik preden bi se spotaknil ob svoje noge. Položil je nahrbtnik na tla, ga odprl in skrbno razdelil priboljške, ki so se skrivali v njem.

Ob malici smo naredili tudi načrt. »Od danes naprej bo to naš gozdni kotiček,« sem začel. »Vanj bomo povabili vse svoje prijatelje – Anko, Matija, Mojco, Anžeta, Jana, Metko in vse ostale otroke, ki nam bodo želeli pomagati pri raziskovanju.« Ponosen sam nase sem hotel nadaljevati, ko me je prehitel Jaka: »Naredimo hišico! Takšno, z okni in malico,« je ponosno rekel in pogledal v svoje roke, kjer je držal velikanski sendvič s sirom, suho salamo in paradižnikom. S Sofijo sva se pogledala in navdušena nad idejo zavriskala: »Naredimo hišico!«

Znaš tudi ti izdelati hišico? Mamico in očka prosi, naj te peljeta v gozd. Skupaj s starši, bratom, sestro ali prijatelji sestavi svojo hišico. Fotografijo prilepi v okence.

Nadaljuj na naslednji strani.

Zgradimo hišico

»Kako bomo naredili hišico?« je s polnimi usti jabolka vprašala Sofija. Jaka, ki je medtem svojo malico že pojedel, je ravno takrat od nekod privlekel ogromno vejo. Bila je debela, dolga in težka, a Jaku se je zdela neverjetno zanimiva. »To bo dimnik. Vid, je to lahko dimnik?« Pogledal je proti meni in čakal na odgovor. Takoj ko sem navdušeno prikimal, se mi je široko nasmehnil, nato pa se spet posvetil svojemu delu. Njegov jeziček je počival med zobmi, ko se je z vso močjo trudil, da bi vsaj malo premaknil težko vejo. Vlekel je in vlekel, a veja se mu je vztrajno upirala in se skoraj ni hotela premakniti. Ni obupal. Stekel je na drugo stran, se tam spotaknil ob korenino, ki se je skrila pod listje, a nemudoma vstal in začel vejo potiskati z druge strani. Očka mi je povedal, da otroci z downovim sindromom pogosto nimajo tako močnih mišic, kot jih imava midva s Sofijo, vendar pa se je Jaka vseeno trudil in vztrajno potiskal vejo proti meni. Še malo manjka! Od veselja me je kar odneslo k Jaku, vmes sem navdušeno kričal: »Bravo, Jaka! Uspelo ti je!«

Sofija je ravnokar pojedla svojo malico in se odločila, da bo pomagala Jaku. »Jaka, počakaj, s tabo grem.« Vsi trije smo iskali veje in jih vlekli na kup. Našel sem tudi star štor, ki pa je bil tako težak, da ga sam nisem zmogel prinesiti na zbirno mesto za našo hišico. »Jaka, Sofija, pridita mi pomagat! Našel sem štor, ki ga je nekdo že izkopal iz tal. Ravno pravšnji bo za našo mizo!« Jaka je takoj pritekkel, si štor najprej z vseh strani dobro ogledal, nato pa od navdušenja skakal, tekal in kar pozabil na to, da bi mi moral pomagati. Pritekla je še Sofija, pogledala nenavaden štor in stopila k meni, da bi ga pomagala potisniti proti kupu vej. »Sofija, potisni! Dajva skupaj ... ena ... dva ... triiiii!« sem glasno štel, a štor se ni premaknil. »Jaka, pridi, pomagaj nama!« sem prosil še dečka, ki je že tekkel proti nama, da bi lahko pri zanimivem početju sodeloval tudi on. Ko je prišel k nama, smo se vsi trije uprli v štor: »Ena ... dva ... triiiii!« »Poglejta, premika se ...« Še bolj zavzeto smo potisnili in ... »Uspelo nam je!« Jaka je od navdušenja zaploskal, Sofijo pa je premikanje tako presenetilo, da je padla z nosom naravnost v listje. »Au,« je zastokala, nato pa v trenutku pozabila, da je padla, saj je Jaka od veselja začel plesati in se je morala hitro umakniti, da je med plesom ne bi slučajno pohodil. »Naredili smo velik kup iz vej in štora. Kaj pa sedaj?« Potrebovali smo pomoč ...

Približeval se je večer in Vid, Sofija in Jaka so bili že pošteno utrujeni. Vedeli so, da je čas, da se odpravijo nazaj proti domu. Vendar še vedno potrebujejo pomoč. Takoj zjutraj se bodo dogovorili, kje jo bodo poiskali.

Ali tudi ti kdaj potrebuješ pomoč? Kdo ti pomaga? Pri čem pa ti najraje pomagaš?

Sonce je bilo že na nebu, ko sta se Vid in Sofija odpravila k sosednji hiši po Jaka. Včeraj so v gozdu čisto sami naredili velik kup iz vej, našli pa so celo star štor, za katerega se je Vid odločil, da bo miza. Konec koncev je Jaka rekel, da bo to hiša za malico, seveda bodo potrebovali mizo. Najprej pa potrebujejo pomoč. Le koga bi prosili zanjo?

Če misliš, da lahko vse načrte uresničijo sami, nadaljуй na strani 23.
Če bi rad za pomoč prosil otroke, nadaljуй na strani 24.

Vse bomo naredili sami

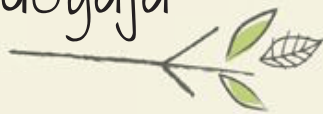
Vid, Sofija in Jaka so se odločili, da bodo hišico naredili kar sami. Odpravili so se v gozd, kjer sta jih že čakala velik kup vej in star štor.

Odločili smo se, da bomo iz vej naredili hišico. Toda, kako? Veje smo postavili pokonci, jih naslonili eno na drugo, a so se podrle kot domine. »Kaj pa če jih položimo na tla?« je predlagala Sofija in zaskrbljeno pogledovala kup, ki se ni hotel spremeniti v hišico. Jaka je takoj začel polagati veje na tla in tako je iz njih nastal velik pravokotnik. »Sedaj moramo postaviti štiri veje pokonci, da se druge veje ne bodo prevrnile in nam podrle hišice,« sem se domislil in svojo zamisel povedal še prijateljema. Takoj smo se postavili vsak v svoj kot hišice. Vendar ... »Hišica ima štiri kote ... mi pa smo samo trije!« »In kdo bo polagal druge veje, če bomo mi držali te, ki bodo stale pokonci?« Dolgo smo premišljevali in se odločili, da naša odločitev morda ni bila najbolj pametna. »Če želimo imeti hiško z okni, vrati in streho, jo bomo težko izdelali sami. Morali bi poklicati prijatelje.«

Žalostni so se odpravili proti domu.

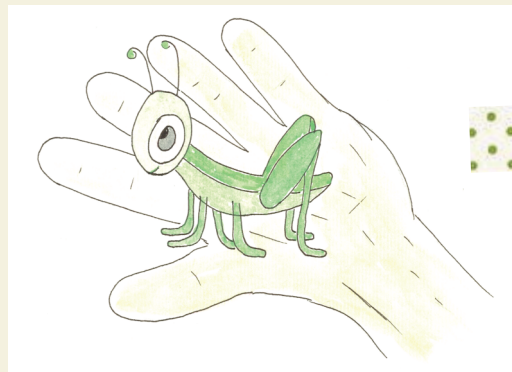
Kaj se dogaja

Vid, Sofija in Jaka so se odločili, da bodo v gozd povabili tudi prijatelje iz vrtca in šole. To so bili Sofijini in Vidovi prijatelji, Jaka jih še ni poznal. S starši se je šele pred nekaj dnevi priselil v sosednjo hišo, zato sta bila njegova edina prijatelja Vid in Sofija.

Zbirati smo se začeli pri grmu za našo hišo. Trije so že prišli: Matija, Jan in Mojca. Matija je Sofijin prijatelj iz vrtca, Jan in Mojca pa hodita že v šolo, tako kot jaz. Velikokrat se skupaj igramo, vseč sta mi, ker sta zabavna in zelo ustvarjalna. Mojca zelo rada riše s čopičem in vodenimi barvami. Vse zna narisati – medveda, ki leti po zraku, pikapolonico, ki se ustraši polža, grad brez obzidja in celo svojega mlajšega bratca, ki ji na lička pritisne moker poljubček. Jan pa je najboljši v sestavljanju kock. Sestaviti zna letalo in progo za avtomobile in hišo in železnico in ...

Ko so najini prijatelji začeli prihajati, sem opazil nekaj nenavadnega ... Nekaj korakov stran od mene se je v travi igral Jaka. Zatopljen je bil v kobilico, ki je ravno skočila na njegovo roko. Z navdušenjem jo je opazoval. Nič se je ni ustrašil. Bila je lepe zelene barve in če je skočila k njemu, mu je zagotovo želela nekaj povedati, ne?

Medtem so začeli prihajati tudi drugi najini prijatelji in opazil sem, da se nekateri obračajo od Jaka stran. Kar stisnilo me je pri srcu. To so bili predvsem moji prijatelji, medtem ko so se Sofijini z njim in s Sofijo že veselo igrali. Kaj se dogaja?

Prispeli so vsi najini prijatelji in sedaj sta ob grmu stali dve skupini otrok. Prva se je igrala in v njihovi sredini je veselo žlobudral Jaka. Zdelo se mi je, da je prava zvezda – otroci so komaj čakali, da pokaže kobilico tudi njim, hkrati pa so mu želeli pokazati marjetico, ki se je skrivala v travi, in mravljo, ki je ravnokar pritekla od nekod in s seboj nosila veliko kroglico zemlje, ki se jo je odločila nesti v mravljišče. Jaka se je vsakega odkritja iskreno razveselil in zaradi njega so bili nad drobnimi zakladi navdušeni tudi otroci.

Druga skupina pa je stala nedaleč stran, klepetala in se od časa do časa ozrla proti Jaku. Niso se vključili v igro. Bili so malo starejši in opazili so, da je Jaka drugačen od njih. Anže in Mojca sta takoj opazila, da je njegov jeziček malo odebeljen, kar je bil razlog, da njegovih besed niso vedno razumeli. Njegova glavica je bila majhna in njegove iskrive očke so imele drugačno obliko kot oči drugih otrok. Medtem ko so otroci skupaj z Jakom sledili kobilici, ki je ravnokar odskočila iz njihove sredine, je Lana opazila tudi, da so Jakove roke in noge kratke in ne zmore tako hitro teči in skakati, kot ostali otroci. Takšnega fantka še nikoli niso videli.

Pristopil sem k njim in jih povabil: »Pridite, naj vam predstavim Jaka.« Nihče se ni premaknil ... Lana je namesto tega gledala svoje čevlje, Jan se je obrnil stran in se zaigral sam, Mojca je začela z ного risati po tleh, Anžetu pa je bilo za vse skupaj tako nerodno, da je na koncu vseeno stopil korak proti meni. Vsi so še vedno le na skrivaj pogledovali v Jakovo smer. Takrat sem postal jezen. Nisem jih razumel. Le kaj se dogaja? Strogo sem pogledal svoje prijatelje in rekel: »Hej! Ali ste me slišali? Rekel sem, da vam bom nekoga predstavil!« Prijel sem za roko Mojco in Lano ter ju povlekel za seboj, Anžeta sem tako grdo pogledal, da se me je pošteno ustrašil in kar sam prihitel za nami, Jana pa moj pogled ni ganil. Sploh me ni pogledal v oči. Ko smo se približali skupini otrok, sem rekel: »Jaka, to so moji prijatelji, ki skupaj z mano hodijo v šolo. Tole je Anže, zadaj se skriva Mojca, zraven nje stoji Lana, tamle pa je še Jan.« Z roko sem pomignil proti fantu, ki ga drugi otroci niso zanimali. Jaka se jim je široko nasmehnil in Anžeta ter Mojco v trenutku presenetil, ko je svoje kratke ročice ovil okrog njiju in ju objel. Tako sta bila presenečena, da se sploh nista premaknila, le njune oči so debelo pogledale. Jaka pa vsega tega ni opazil, temveč je odhitel po kobilico, da bi jo pokazal tudi Mojci, Janu, Anžetu in Lani. Zelena kobilica je sedela v travi in radovedni otroci je niso prav nič motili.

»Pridite, gremo v gozd!« sem zaklical, še vedno malo jezen, žalosten in zmeden zaradi tega, ker se moji prijatelji niso želeli igrati z Jakom. »Ja, pridite!« je glasno zaklicala še Sofija, ki je že komaj čakala, da bomo otrokom pokazali naš gozdni kotiček. »Nujno moramo poiskati 'tisto'! Že nekaj časa se trudim, pa mi ga še ni uspelo najti.« »Le kaj ji spet skače po glavi?« sem si tiho zamomljal in se takoj počutil bolje, ko sem videl, da tudi drugi otroci ne vedo, kaj je 'tisto'.

Se ti je že kdaj zgodilo, da se nekdo ni želel igrati s tabo? Zakaj se ni želel igrati? Kako si se počutil/a? Nič ni narobe, če se kdaj želiš igrati sam/a. Tisti čas je namenjen samo tebi. Poskusi. Kaj si ustvaril/a? Očka ali mamica naj fotografirata trenutek, ko je igra samo tvoja. Fotografijo prilepi v prostorček spodaj.

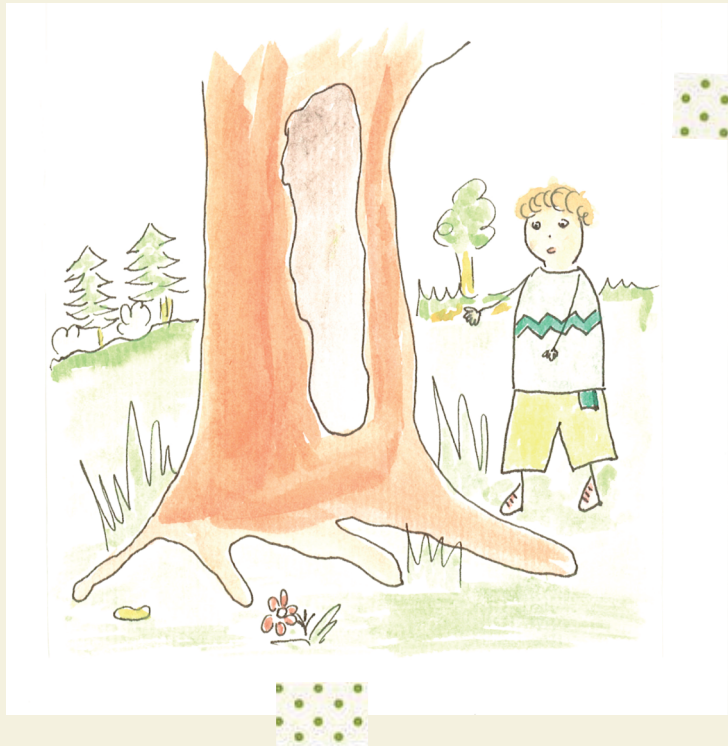

Skupaj zmoremo vse

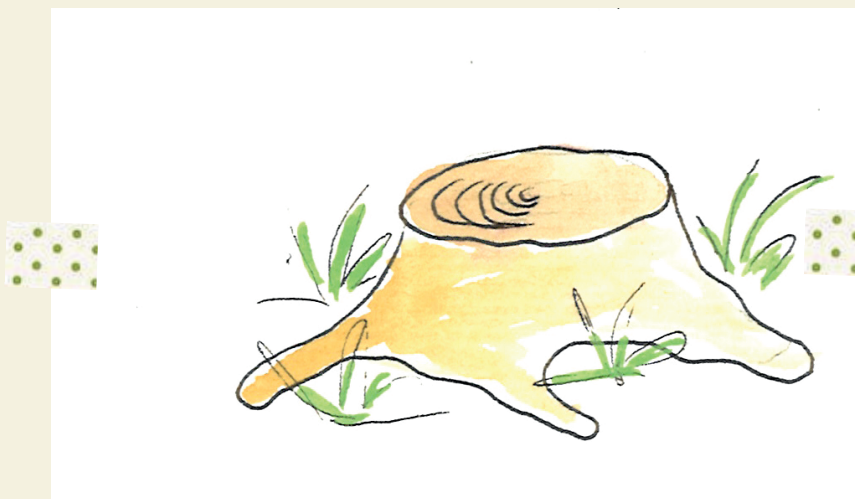
Skupaj smo se odpravili mimo grma. Sofija je samozavestno poskakovala spredaj, saj je sedaj že zelo dobro poznala pot, po kateri smo hodili. Nekaj korakov za njo je hodil Jaka, ki se je med potjo večkrat ustavil. »Ali vidiš tale storž? Se boš usedel na štor? Tamle je pa ptiček včeraj čakal, da črviček iz zemlje pogleda!« je razlagal najprej Anki, naslednji trenutek Janu, nato še Metki in se na koncu sam usedel na štor, da bi se odpočil, saj je od tekanja od enega do drugega otroka ostal čisto brez sape. »Sofija, počakaj me!« je že čez nekaj trenutkov zaklical in stekel za Sofijo, ki se je prijazno ustavila in mu podala roko, da sta se lahko skupaj odpravila naprej.

Počasi smo se približevali našemu skritemu kotičku in slišal sem, da so prvi otroci že prispeli na cilj. »Ooo, kako lepo!« je vzkliknila Mojca, ko je zagledala sončne žarke. »Sonce se igla z dlevesi!« je vesela ugotovila in poskušala uganiti, katera senca pripada živo zelenemu listku na tretji veji drugega drevesa. »Poglej, tale luknja v deblu bo naše skrivališče!« je vznemirjeno raziskoval Jan, medtem ko je nemirno tekal naokoli in se nikakor ni mogel odločiti, kaj bi si najprej ogledal.

Tekal je tako zavzeto, da je na tla podrl Matija, ki ima že tako roko v mavcu! Ravno prejšnji teden se je vozil z rolerji in pri tem pozabil, da mu je mamica naročila, naj si na roke in noge pritrudi tudi ščitnike. Ker se je kar brez njih zapeljal čez skakalnico, ki sta jo dan prej pripravila s starejšim bratom, se je zgodila nesreča in ubogi Matija si je zlomil roko. Zdravnik je rekel, da se bo kost kmalu zacelila, vendar mora imeti v tem času na roki mavec. Ko je Anka opazila, da Matija leži na tleh, je hitro pritekla k njemu, da bi mu pomagala. Prijela ga je za zdravo roko in mu pomagala vstati. »Hvala!« jo je hvaležno pogledal Matija, ona pa se mu je le nasmehnila. Matija je vedel, da ga Anka ni slišala.

Ko smo vsak po svoje raziskovali, tekali in odkrivali gozdne skrivnosti, se je k meni prikradla Sofija: »Vid, kdaj bomo zgradili hišico?« me je tiho vprašala. »Hmm ...« Prijel sem se za brado in razmišljal. »Morda bi se morali dogovoriti, kaj bo kdo naredil? Sofija, ti vsem sporoči, da se dobimo pri starem štoru. Jaz grem samo nekaj iskat.« Sofija je z navdušenjem prevzela vlogo gostiteljice in vse otroke zvlekla, potisnila ali kar prikotalila k staremu štoru. Ker je bila navihana deklica, ji tega nihče ni zameril, nasmejali so se ji in uživali v kotaljenju in potiskanju. Minilo je še nekaj minut, preden sem se vrnil in vsi otroci so bili že zbrani na dogovorjenem mestu.

Zdaj gre zares ... kaj naj naredim? Prijateljem bi rad povedal vse naše ideje, pa me je strah, da morda njim ne bodo všeč ... Ha, šmentana reč in pisani mehurčki, bodo pa še oni povedali svoje, kajne! Nasmehnil sem se sam sebi in vse skupaj prijazno pozdravil: »Živijo, prijatelji! Vesel sem, da smo se danes vsi zbrali v gozdu, da bi izdelali hišico. Ampak ne kakršnokoli hišico, temveč čisto pravo hišico za otroke! Potrebujemo jo, da bomo lahko raziskovali gozd. Veste, v njem se skriva na tisoče čarobnih živali in predmetov, ki kar čakajo, da jih odkrijemo!« »Ja,« je dodal svoje še Jaka, »pa malico bomo imeli v hišici!« je resno povedal. Otrokom so se usta razlezla v nasmeh in kar takoj bi radi začeli delati. Ampak tako ne gre ... potrebujemo načrt. »Vsi skupaj se bomo odločili, kakšno hišico bomo zgradili. Vsak lahko pove svojo idejo, saj bo hišica od nas vseh.« Kar sam sebi sem prikimal in se zadovoljno nasmehnil. Ker sem med prijatelji slišal vzklike navdušenja, sem samozavestno nadaljeval: »Anže, učiteljica vedno pravi, da zelo lepo pišeš. Bi lahko na tla napisal naše ideje, da jih ne bomo pozabili?« Vsi ostali otroci so vprašujoče dvignili poglede proti Anžetu, ki je bil zelo boječ fantek. Vsega se je prestrašil – pajka na steni, Jana, ko je v razredu glasno kričal, enkrat se je ustrašil celo svoje sence in le malo je manjkalo, da ni padel s pločnika. Še dobro, da je bila tam Mojca, da ga je ujela. Sedaj, ko so ga vsi gledali in čakali njegov odgovor, bi se najraje skrnil v veliko luknjo, da ga nihče ne bi videl. Vendar se je odločil, da bo zbral ves svoj pogum, in glasno je odgovoril: »Prav, pa bom!« Skrbno je izbral leseno paličico, ki je bila ravno prav dolga in ravno prav debela, in počepnil na gozdna tla. Prva je z idejo na dan prišla Lana: »Hišica naj ima vrata!« je odločno rekla in strogo pogledala ostale otroke, da ne bi slučajno kdo pomislil, da se z njo ne strinja. »In ima naj tudi posteljo, stranišče, grajski zid in zastavo, da bodo vsi vedeli, da je to naša hiša!« Otroci so jo prestrašeno gledali, rekli pa niso ničesar. Lana je bila namreč deklica, ki je v šoli vedno pravilno izračunala vse račune in vedela odgovore na vsa vprašanja učiteljice. Vendar je bila tudi zelo odločna in nikoli je ni zanimalo, kaj si o njenih idejah mislijo drugi otroci, zato se ti velikokrat niso hoteli igrati z njo.

Raje so se igrali z otroki, ki so bili prijazni in s katerimi so se lahko dogovorili, kako se bodo igrali. »Lana, hvala za tvoje ideje,« sem prijazno rekel in opazil, da Anže njene besede že piše s paličico v gozdna tla. Naslednja je roko dvignila Metka. »Jaz-jaz-jaz bi imela pa ve-ve-velika okna in z-z-zvonček, da bomo ve-ve-vedeli, kdaj bo pri-prišel kdo na obisk.« »Bravooo!« se je oglasil Jaka in od veselja začel kar ploskati. Tudi Matija in Anka sta se takoj strinjala in zavzeto prikimala.

Jan je medtem taval naokrog, s palico močno udarjal po štoru in prav nič ni izgledalo, da sploh ve, o čem se pogovarjamo. Nenadoma pa je prišel bliže, pogledal, kaj vse je Anže že zapisal, malo premišljeval, nato pa rekel: »Če bomo imeli zastavo, potrebujemo tudi grb.« Otroci so mu v trenutku prisluhnili in Jan je nadaljeval: »Grb je simbol, ki bo obiskovalcem povedal, kdo je tu doma. Včasih so imeli grbe vitezi na svojih ščitih, da so se med seboj prepoznali. Veda o grbih se imenuje grboslovje ali heraldika. Ste vedeli to?« Ni počakal na odgovor, temveč je nadaljeval: »Sedaj pa grbe uporabljajo tudi države in mesta, da z njimi širijo svojo prepoznavnost.« Ko je končal, so ga otroci le debelo gledali. Polovice stvari, ki jih je povedal, sploh niso razumeli! »Nujno potrebujemo grb,« je za zaključek še enkrat poudaril Jan in se vrnil k štoru, v katerega se je sedaj odločil narediti veliko luknjo ... in to kar z največjim kamnom, ki ga je našel na gozdnih tleh. Otroci so opazili, da Jan zelo veliko stvari ve, kljub temu da so mislili, da jih ne posluša in da se nikoli ne želi z njimi igrati. Učiteljica nam je nekoč povedala, da je Jan avtist. Najprej sem mislil, da je to nekdo, ki vozi avto, vendar nisem imel prav ... avtisti so tisti ljudje, ki svet vidijo drugače kot mi. Drugače razmišljajo, razumejo in občutijo svet okrog sebe. Zato se Jan ne zmore igrati z nami, objeti Jaka ali me samo pogledati v oči. Vendar pa zelo veliko stvari ve o tem, kaj se je dogajalo v preteklosti. Ve vse o vitezih, kraljih, vojnah in zna povedati tudi to, kako je nastala naša država, Slovenija! Zelo dobro pa tudi riše. Učiteljica ga vedno priganja, ker je tako počasen, vendar Jan vsako risbo nariše bolje kot kdorkoli izmed nas.

Nariši grb svoje družine! Pri tem ne pozabi, da je vsaka družina posebna, tudi tvoja. Tisto, kar je posebnega, vključi v grb.

»Vid, vsaka hiša ima svoj vlt in pot, po kateli se plide do hiše. Ne bi tudi mi naredili potke? Takšne iz velikih kamnov in malih kamenčkov?« se je domislila Mojca. »Odlična ideja!« je takoj odgovoril Anže, ki je še vedno pridno pisal ideje v gozdna tla in čisto pozabil na to, da ga je strah tega, da ga vsi gledajo. »Seveda!« sem navdušeno odgovoril in si že predstavljal, kako skačem po potki proti hišici. Nato je bila nekaj časa v gozdu čista tišina. Slišalo se je samo ptičje petje, saj nam je kar naenkrat zmanjkalo idej.

Nato se je po dolgem premisleku oglasil Jaka, ki je ves ta čas tiho poslušal ali se igral z listki, in na dan privlekel odlično idejo: »Jaz bi imel pa gugalnico!« Med otroki je završalo ... »Jaaa, gugalnico!« je na noge skočila Sofija. »To bi bi-bi-bilo pa super!« se je strinjala Metka. »Jaz bi se zagugal kar do vrha dreves!« je navdušeno dodal tudi Matija. Še celo Lana se je nasmehnila ob Jakovi ideji. Anka pa je ves čas čisto tiho sedela ob strani in nas pozorno gledala.

Ko je bila še čisto majhna deklica, so zdravniki ugotovili, da ne sliši. Njena mamica si je želela, da bi se vseeno lahko igrala z vsemi otroki, zato jo je spodbujala, da bi se naučila branja z ustnic. Tudi danes je Anka skrbno opazovala jezičke in ustnice otrok in razumela, o čem se pogovarjamo. Tudi sama je imela idejo: »Meni so pa vseč hišice z rožami ... tudi naša hiša bi morala imeti rože.« Ker Anka ne sliši, se je zelo težko naučila govoriti. Tudi sedaj, ko govori, jo težko razumemo, saj je njen govor drugačen od našega. Ampak če se vsi potrudimo, nam vedno uspe – Anki in nam.

Po našem načrtovanju sta Jaka in Sofija stekla pokazat otrokom, kje bo hišica stala. Odločili smo se, da jo postavimo ob mogočno drevo. »Kaj ko bi vsak od nas ustvaril del hišice?« sem predlagal. »Anže, preberi, kaj vse moramo narediti.« Anže je vedel, da je njegova naloga zelo pomembna, zato je ponosno in na glas prebral čisto vse ideje, ki smo se jih domislili.

Nato je bil čas za razdelitev nalog. Vid, Matija, Mojca in Anže so poiskali najdaljše veje in jih prislonili ob vejo mogočnega drevesa. Ta bo skrbela, da se hišica ne bo podrla, zato so jo fantje močno pritrdili tudi z vrvjo, ki jo je iznajdljivi Matija prinesel s seboj iz očkove delavnice. Dodajali so eno vejo za drugo, dokler ni hišica dobila oblike stožca. Vid ni pozabil niti na idejo o dimniku in skupaj z Metko sta naredila načrt za okna. Metka se je odločila, da bo iz listja naredila tudi zavese, saj jih ima vendar vsaka hišica. V gozdu je poiskala pisane listke in tanke vejice. V listke je naredila majhne luknjice in skozi njih potisnila vejico. Ker je bilo na vejici veliko listja, je to odlično služilo za zavese. Metka, Sofija in Mojca so jih pritrdile nad odprtine v hišici, ki so pravkar postale okna. Zelo ponosne so bile nanje. Njihova hišica je bila takoj bolj domača.

Ko so nalogo uspešno opravile, se jim je pridružil še Jaka. Opazili so, da se Lana trudi, da bi kar sama izdelala vrata. Preveč ponosna je bila, da bi za pomoč prosila še katerega izmed otrok, zato so se Mojca, Jaka, Metka in Sofija kar sami odločili, da ji gredo pomagat. »Lana, ali potrebuješ pomoč?« jo je prijazno vprašala Mojca. »Ja, a ti lahko pomagamo?« je navdušeno vprašal še Jaka. »Hmm ...« je glasno razmišljala Lana ... »Ne, ne potrebujem pomoči. Bom že sama,« jih je zavrnila in se zatopila nazaj v lesene koščke lubja, ki so ležali pred njo. Otroci niso razumeli, zakaj ne želi njihove pomoči. »Veste, moja mamica pravi, da če lahko delamo skupaj, je delo veliiko bolj zabavno,« se je Sofija spomnila modrih besed svoje mame. Lana jo je pogledala, nato je še enkrat pogledala koščke lubja na tleh in rekla: »Še nikoli nisem sama naredila vrat ... morda bi bilo pa res dobro, da bi jih naredili kar skupaj.« Veseli, ker lahko pomagajo, so se Jaka, Mojca, Metka in Sofija usedli na gozdna tla in se po nekaj minutah odločili, da bodo vrata narejena iz dveh vej, med katere bodo s smolo prilepili koščke lubja.

Med tem časom so Anže, Matija in Anka povsod okrog nabirali kamne. Velike in male. Potrebovali jih bodo za pot, ki bo vodila do njihove hiše. Anže in Anka z nabiranjem nista imela težav, nekaj pa jih je imel Matija, saj si s svojo zlomljeno roko, ki je bila zavita v mavec, ni mogel veliko pomagati. Zato je lahko nabiral samo manjše kamenčke, če pa je slučajno kje našel kakšnega res lepega in velikega, je hitro poklical Anžeta: »Anžeee, pridita, pomagajta mi!« Anže je za roko pocukal še Anko in s skupnimi močmi jim je vedno uspelo velike kamne spraviti do hišice. Vsi trije skupaj so bili odlična ekipa!

Jan je bil zadolžen za zastavo in grb. Najprej je ostale otroke samo opazoval, jim zelo rad kaj podrl, vendar mu tega niso zamerili. Otroci z avtizmom se tako včasih želijo vključiti v igro. Ker ne vejo, kako bi to naredili, velikokrat podrejo, brčnejo ali uničijo tisto, kar so se ostali trudili narediti. Vendar se takšni otroci ne znajo drugače igrati. Tudi če nas s tem spravijo v slabo voljo, nanje ne smemo biti jezni. Tako kot mi, se tudi oni trudijo, da bi bili naši prijatelji.

Jan je tako na zastavo, za katero je Anka od doma prinesla staro majico in vodene barvice, narisal grb. Vendar to ni bil kakršenkoli grb. Nanj je Jan narisal gozd in otroke z nasmejanimi obrazi. »Jan, to smo mi!« je Lana nenadoma opazila Janovo delo in se prvič po dolgem času iskreno zasmejala in pohvalila nekaj, kar je ustvaril nekdo drug. Njeni pohvali so se pridružili tudi drugi otroci, ki so bili navdušeni nad svojo novo zastavo. Vemo, da je bil Jan zelo ponosen nase, čeprav nam tega ni znal pokazati.

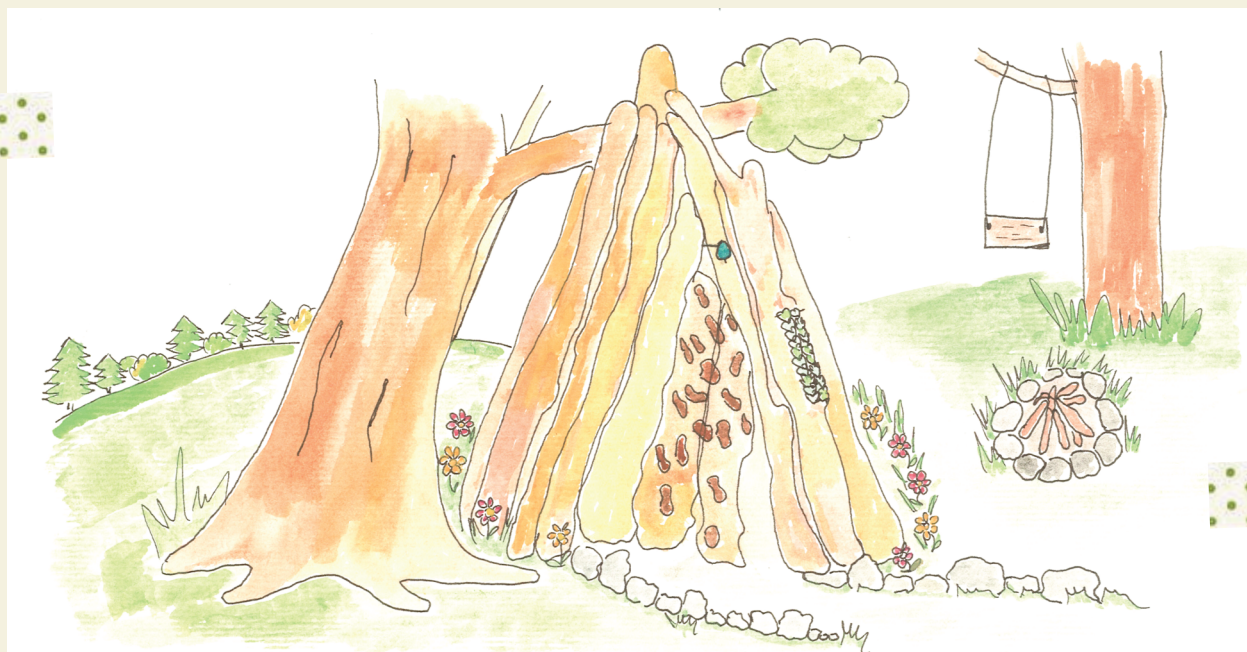

Tudi v naši družini ima vsak svojo nalogo. Kakšna je naloga tvoje mamice, očka, bratcev in sestic? Kakšna je tvoja naloga?

Najbolj zahtevna in hkrati zabavna naloga pa je bila postavitvev gugalnice. Tu nam je spet prav prišla Matijeva vrv. »Daj, v-v-vrzi jo čez!« je zaklicala Metka Matiju, ki je v zrak metal konec vrvi. »S-spraviti jo-jo moraš ČEZ!« je za vsak slučaj še enkrat ponovila, medtem ko so se ostali otroci od smeha valjali po tleh. Matija je med metanjem vrvi namreč že dvakrat padel na zadnjo plat, enkrat pohodil Lanino nogo in si vrv kar trikrat vrgel direktno na nos. Končno mu je uspelo. Vrv so spravili čez visoko vejo, na spodnji konec privezali leseno desko, okrog hiše posadili še rože in krompir (Sofija si je namreč vmes zamislila še taborni ogenj, za katerega nujno potrebujejo krompir) in delo zaključili še z zvončkom, ki ga je Vid vzel kar s svojega kolesa in ga privezal pred vrata v hišico.

Delali in trudili so se kar tri dni.

Tisto

Od časa do časa so opazili, da je Sofija zatopljena v kopanje. Kopala je z roko, s palico, pretaknila vse luknje v deblih dreves in za pomoč prosila celo Jaka. Jaka ji je z veseljem pomagal, vendar ni imel pojma, kaj išče. Fino se mu je zdelo, da lahko sodeluje pri Sofijini iskalni pustolovščini. Metka, Anka in Anže so se čudili ter jo spraševali: »Sofija, kaj delaš?« »Iščem,« jim je kratko odgovarjala. »Kaj iščeš?« »Ja, 'tisto'.« »Tisto? Kaj pa je 'tisto'?« Sofija je bila zaradi vseh teh vprašanj že kar malo slabe volje. Že nekaj dni se trudi in išče in še vedno ni našla tistega, o čemer sta govorila Vid in očka. »Veste, iščem 'tisto', a ga nikjer ne najdem. Preiskala sem že čisto vse. Očka in Vid sta se o njem pogovarjala, jaz pa ne vem, kaj to je. In sem se odločila, da ga bom našla.« Pogovor je nenadoma zaslišal tudi Vid in prišel bliže. Močno je premišljeval, o čem bi lahko govorila Sofija. Le o čem sta se z očkom pogovarjala? »Sofija, res se ne morem spomniti, o čem sva se pogovarjala,« je žalostno rekel in se na vso moč trudil, da bi razvozlal težko uganko. Nenadoma se mu je posvetilo! »Sofija, ali misliš na tisti pogovor, ko sva z očkom govorila o DRUGAČNOSTI?« Sofiji so se oči zasvetile kot kresničke za novo leto in polna upanja je odgovorila: »Jaaa, DRUGAČNOST! Dobro, da si se spomnil, Vid, sedaj mi jo lahko pomagaš poiskati!« Vidov nasmeh pa je nenadoma izginil: »Ampak saj drugačnost ne raste pod zemljo ali se skriva v drevesnih deblih ... nisi slišala očeta? Skriva se v Jaku!« Sofija je presenečeno pogledala Jaka in nato nazaj Vida ter se odločila, da mu niti za trenutek ne bo verjela: »Hahaha, Vid, ti pa si smešen, kdo pa je skrila drugačnost v Jaku?« Tako močno se je smejala, da se je med smehom kot žoga zakotalila po tleh.

Sedaj so se oglasili Vidovi prijatelji: »Sofija, drugačnosti ne moreš skriti v Jaka, drugačnost je že v njem! Od tistega trenutka, ko se je rodil, je drugačen,« je pojasnjevala Lana. »Veš, to ti moram povedati – ko sem prvič zagledala Jaka pri grmu za hišo, sem se ga ustrašila. Mislila sem, da se z njim nočem igrati, ker je drugačen.« Sofija jo je poslušala z odprtimi usti. Njej se je Jaka zdel najbolj ljubek fantiček na vsem svetu in niti pomislila ni, da bi bil drugačen. Lana, ki je bila malo starejša od Sofije, pa je nadaljevala: »Otroci, ki izgledajo drugače, se obnašajo drugače ali pa se igrajo drugače, nas pogosto prestrašijo. Ampak ne zanalašč. Ustrašimo se zato, ker jih ne poznamo. Vendar to ni prav. Morali bi jih spoznati in potem bi, tako kot jaz, ugotovili, da so to najbolj prijazni ljudje na svetu. Njih ni strah. Tudi nas ne bi smelo biti. Če ne bi bilo Jaka, tudi hišice ne bi bilo in nihče se ne bi domislil gugalnice, na kateri vsi tako uživamo. Veš, Sofija, drugačnost je darilo, ki se nahaja v vsakem izmed nas.« »V vsakem?« je še enkrat vprašala Sofija, da bi preverila, če je slišala prav. »Seveda!« se je oglasila Mojca, »poglej, Matija ima dlugačno loko kot vsi ostali. Zlomljena je, zato so jo molali zaviti v mavec.« Otroci so se obrnili k Matiju, ki jim je ponosno pokazal svojo zlomljeno roko. »In Jan je drugačen, ker se nikoli ne igra z nami. Velikokrat kriči, teče, podira stvari, ki jih postavimo, vendar je tudi zelo pameten, ve zelo veliko stvari in naredil nam je čudovito zastavo, ki jo bomo obesili prav na vrh naše hišice,« je dodal še Anže.

»Sofija, si opazila, da Anka ne sliši? Tudi to je drugače. Ampak zato, ker njena ušesa ne slišijo, njene oči toliko bolje vidijo. Vidijo tudi stvari, ki jih mi ne vidimo. Ravno včeraj je opazila, da med mojimi nogami leta čmrlj in še dobro, da ga je opazila, drugače bi revčka kar pohodil. Res ga nisem opazil,« je dodal Vid. »Aha, že razujem!« je nenadoma rekla Sofija, »vsak od nas je drugačen!«

Nečesa pa otroci niso vedeli ...

da je ravno drugačnost tisto, zaradi česar smo frajerski.

Naslov: Antonček, glasilo Vrtca Antona Medveda Kamnik, Darilo iz gozda

Uredniški odbor: Irena Mušič, Jasmina Urankar, Nina Horvat, Andreja Jug, Jerneja Kržišnik, Ana Marija Šuster, Marinka Benkovič, Milena Lampret

Avtorica zgodbe Darilo iz gozda : Nina Horvat

Ilustratorica: Ksenja Berlec

Naslovnica: Jasmina Urankar

Lektorica: Ana Gruden

Založnik: Vrtec Antona Medveda Kamnik

Leto natisa: 2017

Oblikovanje in prelom: Jasmina Urankar

Tiskarna: Trgomar k.d.

